

בעניין שבין: **שרית להב, מס' ת"ז 123456789**

מרח' הטבעונים 17 באר-שבע

ע"י ב"כ עו"ד אחד שהצליח לעבור את הבחינה

מרח' העיפרון המחודד 10 ירושלים 5555555

התובעת

טל': 02-2222222; פקס: 02-3333333

- נגד -

עופר שטיין, מס' ת"ז 987654321

מדרך כל בשר 1 באר-שבע

הנתבע

טלפון: 08-1111111; פקס: 08-2222222

מהות התביעה: כספית-נזיקית, לשון הרע

סכום התביעה: ₪ 50,000

כתב תביעה בסדר דין מהיר

בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את הנתבע לפצות את התובעת במלוא סכום התביעה, בהוצאות משפט ובשכר טרחת עורך דין בתוספת מע"מ כדין.

העובדות

1. התובעת, גבי שרית להב, בת 30. היא טבעונית מגיל 23 וכיום כמעט כל חבריה טבעונים. עבורה ועבור חוג חבריה הטבעונות היא דרך חיים. היא וחבריה אינם רואים בעין יפה אנשים שאוכלים מוצרים מן החי וממעטים להתחבר עימם.
2. ביום 1.12.2017 העלה הנתבע, הגר בשכנות לתובעת, פרסום לדף הפייסבוק שלו (להלן: "**הפרסום**"). בפרסום כתב הנתבע כך:
"היום שרית להב הנהדרת ואני נפגשנו, ואכלנו ביחד סטייק אנטריקוט גדול. היה כיף!".
העתק מהפרסום מצ"ב ומסומן **כנספח א**.
3. בעת העלאת הפרסום טיילה התובעת בחו"ל, ולכן היא גילתה את הפרסום רק כעבור שבוע, כשחזרה לארץ. בשבעת הימים מאז העלאת הפרסום ועד חזרתה של התובעת לארץ, נחשפו אל הפרסום רבים מחבריה של התובעת.
4. כשחזרה התובעת ארצה היא גילתה שרבים מחבריה שלחו לה הודעות כגון אלה: "צבועה!", "שרלטנית!", "אין לתאר כמה אני מאוכזבת ממך!". העתקים מההודעות שקיבלה התובעת מחבריה מצ"ב ומסומנים **כנספח ב**.
5. התובעת ביקשה מהנתבע להסיר מייד את הפרסום מהדף שלו. הוא עשה זאת, התנצל והסביר ש"זאת סתם הייתה אמורה להיות בדיחה", אבל מבחינתה של התובעת ה"בדיחה" הזו ביזתה אותה בעיני חבריה, ולכן היא בגדר פרסום לשון הרע, כמפורט בהמשך.

טענות התובעת

6. התובעת תטען שהפרסום של הנתבע עולה כדי לשון הרע נגדה, מהנימוקים שלהלן:
- א. לפי סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), פרסום יכול להיות בכתב ובכל אמצעי אחר, אם הפרסום היה מיועד לאדם זולת הנפגע, והגיע לאדם אחר זולת הנפגע. בענייננו הנתבע העלה את הפרסום לפייסבוק והוא הגיע לרבים זולת התובעת. מכאן שמדובר בפרסום על-פי החוק.
- ב. סעיף 21(2) לחוק קובע ש"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו". על פרשנות סעיף זה עמדה הפסיקה בע"א 11/111 פלוני נ' אלמוני. בפסק דין זה נקבע כך:

"המבחן ללשון הרע הוא האם יש בפרסום כדי לפגוע באדם בקרב החוג שעמו הוא נמנה, לפי המקובל והנהוג באותו חוג; והלשון רעה היא, אף אם החוג מצומצם הוא במספר חבריו, ואף אם אין בהם בדברים משום פגיעה כל שהיא בעיני רובו של הציבור. הפרסום, אם כוזב הוא, יהא בו משום לשון הרע, בהתחשב בנורמה החברתית המקובלת בחוגו של אותו אדם".

- ג. במקרה דנן הפרסום שפרסם הנתבע הוא כוזב, ואף הנתבע הודה בכך והתנצל על כך. אומנם ייתכן שרבים בישראל, אשר אינם צמחונים או טבעונים, לא יסברו שבפרסום יש משום פגיעה. ואולם כאמור בפסק הדין, המבחן לפגיעה לעניין החוק אינו מבחן החברה הכללית, אלא מבחן החוג החברתי של הנפגע, התובעת בענייננו. כפי שכתב לעיל, רוב חבריה של התובעת טבעונים, והם ממעטים לחבור למי שאינם כאלה. הפרסום ייחס לתובעת "התנהגות" או "מעשים" (כלשון סעיף 21(2) לחוק) אשר הביאו את חבריה לבוז לה. מכאן שבפרסום יש משום לשון הרע כלפי התובעת.

הסעד המבוקש

7. סעיף 7א לחוק קובע שבמשפט בשל עוולה אזרחית של פרסום לשון הרע רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לתובע פיצוי ללא הוכחת נזק של 50,000 ₪ לכל היותר. התובעת תטען כי הפרסום גרם לה לנזק חברתי ותדמיתי רב. חלק מקשריה החברתיים נותקו כליל, ואת חלקם היא הצליחה לשקם לאחר מאמץ רב. הפרסום אף פגע בה נפשית משום שייחס לה פעולה בניגוד גמור לתפיסתה האידיאולוגית השוללת אכילת בשר.

סיכום

8. לפיכך התובעת מבקשת מבית המשפט הנכבד לפסוק לה פיצוי ללא הוכחת נזק ברף העליון שמתיר סעיף 7א לחוק - 50,000 ₪. כמו כן בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את הנתבע בתשלום הוצאות ההליך ובשכר טרחת עורך דינה של התובעת בתוספת מע"מ כחוק.
9. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.
10. לתביעה זו מצורפים תצהיר התובעת לאימות העובדות שבכתב טענות זה וכן רשימת מסמכים הנוגעים לעניין הנדון המצויים ברשותה של התובעת בצירוף העתקי המסמכים עצמם.

עו"ד אחד שהצליח לעבור את הבחינה, מ"ר 80000

ב"כ התובעת